

El viatge de tornada a Déu, 35 anys després

Va fer més de 530 viatges amb avió i va treballar per tot el món per dur a terme un somni d'infantesa. Va tenir dificultats a la vida i van morir persones molt properes. En Manuel, un portuguès de 52 anys, relata el seu itinerari de tornada a Déu.

03/02/2021

Em dic Manuel i tinc 52 anys. Soc enginyer mecànic i la meva vida ha

estat molt poc exemplar fins al dia d'avui. M'agradaria explicar la meva història, plena de girs, en la qual — ara ho sé— Déu no em va abandonar mai.

Vaig néixer a Lisboa l'abril del 1968. Soc fill únic d'un gestor comercial i d'una professora de dibuix, i potser això em va fer una persona més aviat reservada, tot i que de nen ja alimentava el somni de tenir una moto i de viatjar per tot el món.

I els viatges van començar... Quan tenia onze anys, el meu pare va aconseguir una feina millor a Coimbra. Nous amics, nova escola: em va costar adaptar-me.

Precisament a l'escola, un company de classe em va parlar per primera vegada de l'Opus Dei. Em va convidar a unes classes de radiomodelisme al Club Prisma, una iniciativa de l'Opus Dei a Coimbra. Per comoditat, li vaig dir que

preferia les meves activitats d'electrònica que ja tenia com a *hobby*.

Somnis professionals i de viatges a l'estranger

Els meus pares buscaven transmetre'm la fe. Em van batejar a Lisboa i anava a Missa el diumenge. A vuitè curs, vaig tenir una crisi de fe, típica de l'adolescència. La meva mare, amb esperit de llibertat, em va preguntar si volia rebre la Confirmació, i li vaig contestar que no. Tanmateix, no vaig ser un rebel: eren freqüents les bones converses amb els meus pares, que em van ensenyar molt i sempre em van tractar amb afecte i respecte.

Es va apropar el moment d'anar a la Universitat. Em vaig inscriure a Enginyeria Mecànica a la Universitat de Coimbra el setembre del 1986. Sempre vaig tenir facilitat per estudiar matèries tècniques. Em va

agradar i vaig obtenir bones qualificacions. L'ambient estudiantil va ser especial: vaig fer grans amistats a les classes, als laboratoris, als cafès, etc. Amics per sempre, que ens retrobem en sopars de companys de curs.

Vaig acabar la carrera amb bones notes i amb grans horitzons. Però com que tenia el somni de viatjar i m'agradava el món marítim, la meua primera experiència professional va ser diferent de la dels meus companys. Me'n vaig anar a treballar en la manutenció d'un vaixell de creuers al Carib durant sis mesos. Havia d'orientar i executar treballs molt senzills de manutenció tècnica: des d'aspectes tècnics del vaixell fins a arreglar les olles de les cuines o reparar les rodes de les cadires dels qui patien una discapacitat.

En aquest vaixell vaig conèixer la primera persona que em va parlar de

la indústria *offshore* d'extracció i producció de petroli i gas. Això m'interessava més que ser en aquell vaixell. I, ingènuament, vaig decidir fer un màster a Glasgow en aquesta àrea. Quan el vaig acabar, no tenia feina, perquè el mercat estava passant per uns anys difícils i jo no tenia experiència professional.

Una trucada de telèfon fatídica

Vaig tornar a Portugal per capacitar-me professionalment. Vaig treballar en el sector de muntatges industrials i en una drassana a la zona de Lisboa i Setúbal. Sabia que era per un temps limitat, perquè seguia entossudit a tornar l'estranger tan bon punt se'm presentés una oportunitat. No pensava en el festeig ni a formar una família: la meva vida es reduïa a mi i la meva carrera professional.

L'abril del 1996 em va contractar una empresa per treballar a Leiden, una ciutat al sud d'Holanda. Em vaig

integrar en un equip de projecte
d'una unitat flotant
d'emmagatzematge i transferència
de petroli. Era feliç a la feina i al meu
nou país, però després de sis mesos
vaig rebre una trucada: “Manuel, el
teu pare té un càncer en fase
terminal”.

Va suposar un cop molt dur. Ara que
tot semblava que s'encaminava, vaig
haver de prendre la difícil decisió de
tornar a Portugal per acompanyar el
meu pare. Estic segur que vaig fer el
que havia de fer. Però, pensava:
“Déu, i Tu, on ets?”. Em sentia molt
perdut. El meu pare va morir al cap
d'uns mesos, un temps més valuós
que qualsevol línia del meu
currículum.

La mort del meu pare em va portar a
relativitzar algunes qüestions de la
meva vida. Després d'algunes petites
experiències a l'estranger, vaig
tornar a estudiar i viure a Coimbra,

on a més vaig tenir una xicota.
Durant el doctorat en Enginyeria Mecànica em vaig trobar amb un professor, cristià, que en conèixer una mica la ziga-zaga de la meua vida em va parlar de Déu i dels escrits de sant Josepmaria. En aquell temps, la possibilitat de tornar a Déu estava descartada, però recordo que vaig llegir amb gust alguns textos del fundador de l'Opus Dei.

El meu doctorat i el festeig no van anar gaire bé... Necessitava tornar a l'estranger. El 2001 me'n vaig anar als Estats Units (Dallas) per treballar en la construcció de plataformes de perforació. Allà vaig viure l'atemptat de les Torres Bessones, l'11 de setembre del 2001, en un despatx, acabant un projecte important. Estava tan obsessionat amb la feina que no em vaig assabentar del que havia passat fins l'endemà. I amb la mateixa empresa em vaig traslladar a Singapur.

La conversa sobre Déu amb un company hindú

Tornava sovint a Portugal. Llavors vaig reprendre el contacte amb una amiga de Batxillerat i vam començar un festeig a distància que va culminar en casament, el 2003. Vaig buscar una feina i vaig pensar que la meva vida discorreria plàcidament a Portugal.

Però Déu té els seus camins, de vegades difícils de comprendre. La meva dona va morir al cap de sis mesos. Em vaig desplomar, i aquesta revolta interior es va prolongar diversos anys. Em vaig tornar a aferrar a la feina, molt desmoralitzat.

Vaig acceptar una proposta d'una empresa danesa en l'àrea de l'*offshore* amb projectes a Noruega i Tailàndia. Més tard, vaig treballar a les plataformes d'alta mar. Vaig estar a Escòcia, Angola, el Canadà i el Brasil. La feina era molt intensa i em

vaig enfrontar a grans reptes tècnics per fer funcionar, i mantenir en funcionament, les plataformes: incendis a bord, tempestes, inundacions, fuites de gas. Res més lluny del que alguns pensen d'“anar amb helicòpter tot el dia”.

Em sentia tranquil, amb una feina en què compaginava quatre setmanes intenses i després algunes per a mi, amb força egoisme. En les meves setmanes lliures aprofitava, sempre que podia, per viatjar a Portugal, passar uns dies amb la meva mare i sortir amb moto, una afició que vaig fomentar amb alguns amics portuguesos. També llegia molt, però aquestes lectures no sempre eren les que més em convenien.

En una unitat *offshore* es viu una gran multiculturalitat. Tenia companys de tots els racons del món amb els quals tenia grans converses durant les pauses o al final dels

torns. Un dia, a bord del “Cidade de Saquarema”, a la Bacia de Santos, Brasil, el tema “Déu” va sortir en una conversa amb un company indi que era hindú, una persona d’una gran fe. Fins i tot abans de conèixer els menyspreus de la meva vida, em va dir: “Ningú no t’estima tant com els teus pares. Si ells et van formar en la fe catòlica és perquè volen el teu bé”. En aquell moment vaig pensar: “Qui soc jo per dubtar de tot això? Potser és que visc amb una gran arrogància?”. Aquella conversa a alta mar va ser crucial. Va ser el començament de la segona part de la paràbola del fill pròdig.

Després de 530 vols professionals d’avió (guardo totes les targetes d’embarcament) vaig tornar a Portugal el 2019. El motiu? Em van diagnosticar un problema de salut vascular congènit que es va manifestar a causa de l’excés de viatges amb avió i helicòpter. Els

metges em van recomanar que no viatgés amb tanta intensitat i, per això, em vaig instal·lar definitivament a Portugal.

Per aquestes mateixes dates, va morir un familiar que jo estimava molt. L'estimava gairebé com a un pare. Vaig arribar a Lisboa a temps per al funeral. Les paraules del sacerdot van ser tan apropiades i inspirades que em van calar profundament.

Mentrestant, Déu es va complaure de convertir la meva antiga xicota de l'època d'investigador a Coimbra. Ella em va saber perdonar. El seu bon exemple i les oracions van suposar un gran testimoni per a mi.

Al cap d'uns dies del funeral, em vaig sotmetre a una intervenció quirúrgica programada. Es tractava d'una operació senzilla, però va tenir algunes complicacions i una recuperació lenta. Va ser una nova

ocasió per meditar i col·locar tota la meva vida en equació. Les peces del puzzle semblava que esbossaven una imatge.

Finalment, el viatge del fill pròdig

Quan em vaig recuperar de l'operació, vaig decidir acompanyar la meva mare a Missa els diumenges. Va ser com si li preguntés si podria fer-li companyia en un passeig. A la Parròquia de les Mercês em vaig sentir com a casa, com si no haguessin passat dècades des que havia abandonat la pràctica religiosa. I el Senyor, en la seva bondat, em va voler enviar un altre senyal: la lectura de l'Evangeli d'aquell diumenge era ni més ni menys que la paràbola del fill pròdig.

A partir d'allà vaig reprendre la meva pràctica sense interrupció i vaig recomençar un període de catequesi. Vaig tenir l'alegria de rebre la Confirmació l'octubre

passat, en una cerimònia que es va retardar uns mesos a causa de la pandèmia. La meva padrina va ser l'amiga de la qual he parlat. Potser per això m'ha semblat encara més valuosa aquesta vinguda de l'Esperit Sant, tot i que quatre mesos de retard no sembla que tinguin gaire significat de cara a les quatre dècades transcorregudes des de la pregunta inicial de la meva mare.

I és que en aquells quatre mesos em vaig tornar a posar en contacte amb el professor del doctorat a Coimbra, que és de l'Opus Dei. Va rebre amb entusiasme la notícia de la meva conversió. Com que els recesos mensuals i els cercles del centre de Coimbra es feien de manera virtual, hi vaig començar a participar “des de lluny”. Quan va acabar la primera onada de la pandèmia, vaig començar a freqüentar un altre centre de l'Obra, més proper, a la regió de Lisboa. Vaig acceptar el

repte de buscar un director
espiritual.

Visc amb la meva mare a Lisboa i ara soc consultor a l'àrea energètica. Aquesta història seria incompleta si no parlés de la Mare de Déu. He estat batejat, he fet la meva primera comunió i ara he rebut la confirmació a la Parròquia de la Mare de Déu de Fàtima, a Lisboa. Després de la conversió, vaig tornar al Santuari de Fàtima amb els ulls nous d'un creient i vaig pensar: "Que bo que és ser aquí!". Sé que Ella no va desistir perquè, com en la paràbola dels treballadors de la vinya, jo fos un dels contractats de les "cinc de la tarda". Espero arribar a merèixer el meu denari. En aquest recorregut sinuós, amb no poques dificultats, estic molt agraït als meus pares, als meus amics, a l'Església de Portugal i a l'Opus Dei.

Història publicada originalment al
lloc web de l'Opus Dei a Portugal.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/historia-
conversio-portugues/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/historia-conversio-portugues/) (05/08/2025)